

Мечтата в своята смърт се ражда

Прожекторът блести над мен.
Салонът с тихи стъпки опустява.
Мечтата ми ме топли с дъх студен.
Знам - залезите изгреви не стават.

От изгреви в реални силуети,
на сцената във празния салон
мечтата ми не топли - само свети,
тя слънце е във зимния сезон.

И пак сломена, горда, неразумна
тя брани своя неугасващ зов.
Мечтата вика цялата - безшумна.
Умира бавно ... от любов.

Затворена на сцената с верига,
обвива със надежда своя трон.
Мечтата ми не свети - само мига
зазидана във сивия бетон.

И ето, че я няма. Тъмна глухота -
завесата се спусна с тиха стъпка.
Мечтата ми е няма - в мъртва самота,
а тронът сякаш е изчезнал, стъпкан.

Но някак, тая смърт митична
и тоя залез, вече уморен,
оформят нещо ново и различно.
Веригите се чупят, бетонът е строшен.

И нещо пак намира с нова жажда.
На сцената проблясва светлина.
Мечтата в своята смърт се ражда.
Отпива нова глътка топлина.

От изгрева изправена, с надежда.
Препълва пак големия салон.
Завесата се вдига и изглежда...
Мечтата е живот и смърт и стон.

Р.Румянов